

Панијум — број четрнаест

Разочарање као кључ за испит светилишта

Jeff Pippenger

2026-02-18

Предмет светиње био је „кључ“ који је откључао разочарање од 22. октобра 1844. на почетку поруке трећег анђела, а предмет тог разочарања јесте „кључ“ за откључавање поруке о светињи у проби храма на крају поруке трећег анђела.

И даћу ти кључеве Царства небескога; и што год свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што год разрешиш на земљи биће разрешено на небесима. Матеј 16:19.

Чињеница да се 11. септембар 2001. разуме као „9/11“, у сагласности с тим што је „911“ симбол хитног позива у Сједињеним Државама, замишљена је од Онога који је замислио све. Разумевање разочарања од 18. јула 2020. јесте оно што омогућава да се покрет сто четрдесет и четири хиљаде препозна као такав; али само онима који желе да виде да Исус данас представља духовно кроз природно ништа другачије него што је то чинио пре две хиљаде година. Вид „20/20“ је најбољи који можете имати, а разочарање из 2020. јесте путоказ који омогућава да храм буде препознат у пророчкој историји десет девојака.

„Прича о десет девојака из Матеја 25 такође приказује искуство адвентистичког народа.“ Велика борба, 393.

Вид двадесет-двадесет још је бољи када се сједини са накнадним увидом који представљају темељне истине. Павле учи да су „духови пророчки покорни пророцима“, те су стога Матејеве девице исте оне девице које Јован поистовећује са сто четрдесет и четири хиљаде, а Јован их поистовећује као девице у — Откривење 144.

То су они који се не оскврнише са женама; јер су девственици. То су они који иду за Јагњетом куда год Оно пође. Ови су откупљени од људи као првина Богу и Јагњету. Откривење 14:4.

Првине јесење жетве јесу девице које следе Јагње у храм, а „кључ“ за разумевање храма јесте разочарање из 2020. године.

И кључ дома Давидова метнућу на његово раме; и отвориће, и нико неће затворити; и затвориће, и нико неће отворити. Исаја 22:22.

Ако неки адвентиста треба да буде међу 144.000, он ће, по пророчкој нужности, претрпети разочарање изазвано изношењем јавног предсказања које се није испунило.

„Често ми се скреће пажња на причу о десет девојака, од којих је пет било мудро, а пет лудо. Ова прича се испунила и испуниће се до последњег слова, јер има посебну примену на ово време и, као и порука трећег анђела, испунила се и наставиће да буде садашња истина до свршетка времена.“ Review and Herald, 19. август 1890.

Битка код Панијума у петнаестом стиху једанаестог поглавља Књиге пророка Данила јесте битка која води ка шеснаестом стиху, који означава закон о недељи у Сједињеним Државама.

И доћи ће цар северни, и подићи насип, и узеће најутврђеније градове; и мишице јужне неће одолети, нити његов изабрани народ, нити ће бити снаге да се одоли. Данило 11:15.

У овом стиху Сједињене Државе побеђују Русију, заједно са изабраним народом Русије. Али у следећем стиху нико не може стати насупрот успону Рима, који обележава Јуду и Јерусалим као први корак у свом освајању света; као што се Рим уздигао као четврто царство библијског пророштва. Тиме што стоји у дословној славној земљи у шеснаестом стиху, символ власти дословног Рима налазио се у дословној славној земљи; тиме предображавајући четрдесет први стих, када ће жиг власти духовног Рима бити наметнут духовној славној земљи Сједињених Држава.

Два рога земаљске звери из тринаесте главе Откривења представљају републиканизам и протестантизам. У петнаестом стиху једанаесте главе Данила Антиох Магнус, познат као Антиох III и Антиох Велики, побеђује јужно царство, представљено Птолемејском династијом. Антиох представља Доналда Трампа, а јужни цар представља Русију. Битка код Панијума јесте битка између Сједињених Држава и Русије и народа који је Русија изабрала, битка у којој је Антиох однео победу, али је потом видео своје царство освојено од дословног Рима — силе из четрнаестог стиха, која успоставља спољашњу визију републиканског рога земаљске звери. Унутрашња визија представљена је протестантским рогом земаљске звери. Оба рога су у бици код Панијума, јер је Петар тамо као протестант са својом поруком из књиге пророка Јоила.

250 година

Када размотримо две линије земаљске звери, налазимо да је 1776. године земаљска звер отпочела свој успон, а до 1798. године (двадесет и две године касније) морска звер из тринаестог поглавља Откривења примила своју смртоносну рану, и земаљска звер је започела своју владавину као шесто царство библијског пророчанства. Двеста педесет година касније, 2026. године, пробудили смо се за испит унутрашњег храма који је отпочео 8. маја 2025. године.

Тих „250“ година такође су повезане са Антиохом Великим. Полазећи од уредбе из 457. пре Христа и рачунајући од те уредбе двеста педесет година, долазимо до 207, седам година пре битке код Панијума, и десет година након што је Птолемеј поразио Антиоха у бици код Рафије, што је представљено у једанаестом стиху једанаесте главе Данила. Данило 11:11 је, наравно, спољашња линија рога републиканства која је усклађена са Откривењем 11:11, које је унутрашња линија протестантског рога. Данило и Откривење су иста књига, а Откривење употребљава печате као симболе спољашњег пророштва и цркве као симболе упоредног унутрашњег пророштва.

Kir predstavlja sva tri dekreta, jer ne možete imati treći bez prvog i drugog.

„У седмој глави Јездрине књиге налази се указ. Стихови 12–26. У свом најпотпунијем облику издао га је Артаксеркс, цар Персије, 457. године пре Христа. Али у Јездри 6:14 за дом Господњи у Јерусалиму каже се да је био саграђен „по заповести [„указу“, маргина] Кира, Дарија и Артаксеркса, цара персијског.“ Ова три цара, тиме што су указ започели, поново потврдили и довршили, довела су га до савршенства које је пророштво захтевало да означи почетак 2300 година. Узимајући 457. годину пре Христа, време када је указ био довршен, као датум заповести, видело се да је свако одређење пророштва у погледу седамдесет седмица било испуњено.“ Велика борба, 326.

Од три указа која су представљена Киrom 457. пре Хр., „250“ година завршава се у историји између битке код Рафије 217. пре Хр., када је Птоlemeј IV поразио Антиоха Великог, и 200. пре Хр., када је Антиох потом поразио Птоlemeја у бици код Панијума у петнаестом стиху. Та линија поистовећује Антиоха Магнуса са Доналдом Трампом. На почетку шестог царства библијског пророштва, од 1776. до 1798, налази се период од „22“ године који представља успон шестог царства. Тих „22“ године такође илуструју историју представљену бројем „22“ на крају историје шестог царства, од 2001. до 2023. „22“ је симбол сједињења Божанства са човечанством, које се остварује у оквиру историје шестог царства библијског пророштва, које је звер из земље са спољашњим рогом републиканизма и унутрашњим рогом протестантизма.

Дело које Христос извршава посредством јединства представљеног бројем „22“ јесте завршно Христово дело у Светињи над светињама, које је представљено брисањем греха, а које се, према Јоилу, уз надахнути Петров коментар, одвија за време изливања позног дажда.

Покајте се, дакле, и обратите се, да се избришу греси ваши, кад дођу времена освежења од лица Господњег. Дела 3:19.

Брисање греха јесте последње дело небеског Првосвештеника.

„Као што су се у старини греси народа вером полагали на жртву за грех и посредством њене крви, у слици, преносили у земаљску светињу, тако се у новом завету греси покајника вером полажу на Христа и, у стварности, преносе у небеску светињу. И као што се праобразно очишћење земаљске светиње извршавало уклањањем греха којима је била оскрнављена, тако се и стварно очишћење небеске светиње има извршити уклањањем, односно брисањем, греха који су тамо забележени. Али пре него што се то може извршити, мора се извршити преглед књига записа да би се утврдило ко, покајањем за грех и вером у Христа, има право на благодати Његовог помирења. Очишћење светиње, дакле, обухвата дело истраживања — дело суда. Ово дело мора бити извршено пре Христовог доласка да избави свој народ; јер када Он дође, плата је Његова с Њим, да свакоме да по делима његовим. Откривење 22:12.“ Велика борба, 421.

Дело које је отпочело 22. октобра 1844. године, отпочело је на врхунцу Поноћног поклича, и дело се довршава на врхунцу Поноћног поклича, што Петар поистовећује с раздобљем брисања греха, које означава раздобље суда над живима, када наступају „времена освежења“.

„Дело истражног суда и брисања грехова треба да се изврши пре другог доласка Господњег. Пошто ће мртвима бити суђено на основу онога што је записано у књигама, немогуће је да греси људи буду избрисани пре суда на коме њихови случајеви треба да буду испитани. Али апостол Петар изричито каже да ће греси верника бити избрисани „када дођу времена освежења од лица Господњег, и да пошаље Исуса Христа“. Дела 3:19, 20. Када се истражни суд заврши, Христос ће доћи, и плата Његова биће с Њим да да свакоме по делима његовим.“ Велика борба, 485.

„Времена окрепљења“ јесу и „времена обновљења свега“.

Покајте се, дакле, и обратите се, да се изгледе греси ваши, када дођу времена освежења од лица Господњег; и да пошаље Исуса Христа, који вам је унапред проповедан: Кога небо треба да прими до времена обновљења свега, о чему је Бог говорио устима свих својих светих пророка од постања света. Дела апостолска 3:19–21.

„Времена освежавања“ долазе „од лица Господњег“ када се пошаље „Исус Христос“. Када је анђео из Откривења десет сишао 11. августа 1840. године, сестра Вајт је утврдила да тај анђео „није био ништа мање него сам Исус Христос“. Дело које је Христос започео 22. октобра 1844. године било је уведено историјом од 1840. до 1844; историјом за коју сестра Вајт каже да је била „славна пројава Божје силе“, док управо ту историју доводи у склад са пентекостним раздобљем у Петрово време, а затим те две линије пророчке историје употребљава да укаже унапред на силазак анђела из Откривења осамнаест, који обасјава земљу Његовом славом.

„Анђео који се сједињује у објављивању поруке трећег анђела треба да обасја сву земљу својом славом. Овде је проречено дело светских размера и неуобичајене силе. Адвентни покрет од 1840. до 1844. био је славно пројављивање Божје силе; порука првог анђела била је однета до сваке мисионарске станице у свету, а у неким земљама владало је највеће верско занимање какво је икада посведочено у било којој земљи од Реформације шеснаестог века; али све то треба да буде надмашено силним покретом под последњим упозорењем трећег анђела.“

„То дело биће слично ономе на Дан Педесетнице. Као што је „рани дажд“ био дат, изливањем Светога Духа на почетку јеванђеља, да изазове ницање драгоценог семена, тако ће „позни дажд“ бити дат на његовом свршетку ради сазревања жетве. „Тада ћемо познати, ако наставимо да познајемо Господа: излазак је Његов уређен као зора; и доћи ће нам као дажд, као позни и рани дажд земљи.“ Осија 6:3. „Радуйте се, дакле, синови Сиона, и веселите се у Господу Богу своме; јер вам је дао рани дажд умерено, и пустиће вам да сиђе дажд, рани дажд и позни дажд.“ Јоил 2:23. „У последње дане, говори Бог, излићу од Духа Својега на свако тело.“ „И биће да ће се спасти сваки који призове име Господње.“ Дела апостолска 2:17, 21.

„Veliko delo jevanđelja ne treba da se završi manjim ispoljavanjem Božje sile nego što je obeležilo njegov početak. Proročanstva koja su se ispunila u izlivanju ranoga dažda na početku jevanđelja, treba ponovo da se ispune u poznome daždu na njegovom završetku. Ovo su ‘vremena okrepljenja’ na koja je apostol Petar unapred ukazivao kada je rekao: ‘Pokajte se

dakle, i obratite se da se očistite od greha svojih, da dođu vremena okrepljenja od lica Gospodnjega, i da pošalje unapred određenoga vam Hrista Isusa.' Dela 3:19, 20." Velika borba, 611.

Adventni pokret od 1840. do 1844. godine bio je slavno ispoljavanje Božje sile koje je uvelo u otvaranje Hristovog dela čišćenja Njegove svetinje. Ta istorija započela je kada je Isus, predstavljen kao prvi anđeo iz Otkrivenja četrnaest, sišao 11. avgusta 1840. godine, kao što je predstavljeno u desetom poglavlju Otkrivenja. Ispoljavanje Božje sile koje je tada započelo uzdiglo se do otvaranja istražnog suda, te je stoga predstavljalo pralik ispoljavanja Božje sile koje će se uzdići do završetka istražnog suda. Razdoblje na kraju započelo je 11. septembra, kada je Isus ponovo sišao kao anđeo iz Otkrivenja osamnaest, kada su veliki njujorški neboderi bili oboreni dodirom Božjim, a delo istražnog suda prešlo je sa mrtvih na žive. Daždovi dolaze kada je Isus poslan.

Исус је поучио да треба да иштемо да бисмо примили, а Захарија каже да треба да иштемо позни дажд, у време позног дажда. Стога је очигледно да морате знати да сте у времену позног дажда, да бисте испунили Захаријино упутство.

Иштите од Господа дажд у време позног дажда; и Господ ће начинити сјајне облаке, и даће им плјускове дажда, свакоме траву у пољу. Захарија 10:1.

У 9/11 Исус је сишао као анђеол из Откривења осамнаесте главе и позни дажд је почео да ромиња, али он пада само на оне који испуњавају Захаријину заповест да „ишту позни дажд“, када имате истинско разумевање да су „времена освежавања“ и васпостављања свега настала. Душа мора да „препозна“ да је наступио пророчки период позног дажда.

„Не смемо чекати позни дажд. Он долази на све који ће препознати и присвојити росу и плјускове благодати који падају на нас. Када сабирамо мрве светлости, када ценимо сигурне милости Божје, који воли да Му верујемо, тада ће свако обећање бити испуњено. [цитиран Исаија 61:11.] Сва земља треба да се испуни славом Божјом.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

На 9/11 отпочела су времена освежавања, и отпочело је брисање греха живих. Тај суд је усклађен са самом првом одредбом тростепеног Аврамовог завета. Та прва одредба била је да ће, када Господ изведе Израиљ из египатског ропства, судити и Свом заветном народу и народу у коме су живели као дошљаци и странци. Први заветни народ представљао је, као праслика, последњи заветни народ, који су сто четрдесет и четири хиљаде. Ти пророчки људи биће суђени као протестантски рог звери из земље, док се истовремено суди и републиканском рогу звери из земље.

Суд над републиканским рогом долази на крају његове историје, а то је недељни закон. Недељни закон је приказан у испуњењу шеснаестог стиха, када је Рим преузео власт над Јудом 63. године пре Христа — на Дан помирења, према неким историчарима.

Антиох Магнус представља Сједињене Државе у стиховима од десетог до петнаестог. Роналд Реган је однео победу у бици из десетог стиха, која је била праслика слома

Совјетског Савеза у четрдесетом стиху. Исаија 8:8 поистовећује исту битку која је представљена у десетом и четрдесетом стиху једанаестог поглавља Књиге пророка Данила, а та три паралелна стиха омогућавају да се Русија препозна као победник у бици код Рафије из једанаестог стиха.

Битка код Рафије у једанаестом стиху предсказала је рат у Украјини између цара југа (Русије) и заменичке силе папства (Украјине). Тај рат је покренула администрација Обама у време првог папе са јужне хемисфере, који је уједно био и први папа из Америка, премда из Јужне Америке. „Југ“ је симбол глобализма, спиритизма и комунизма, а први јужни папа из Америка ускладио се са глобалистичким председником Обамом када је наступио рат из једанаестог стиха. Реган је као Сједињене Државе у десетом стиху ступио у тајни савез с једним конзервативним папом; потом су нацисти Украјине били употребљени од стране глобалистичког председника у раздобљу једног глобалистичког папе. Сједињене Државе, под Трампом, сада су у отвореном односу с првим северноамеричким, такозвано конзервативним папом.

Реган је имао тајни савез са антихристом библијског пророчанства у бици из десетог стиха, а Обама је започео битку из једанаестог стиха, у раздобљу када је и папа био глобалиста, сличан Обама. Трамп је сада у отвореном односу са папом који је паралела Регану, с том разликом што је првобитни тајни савез сада постао отворени савез. Тројица папа и тројица председника подударају се са трима биткама из десетог, једанаестог и петнаестог стиха.

„Чудесна у својој проицљивости и лукавству јесте Римска црква. Она уме да чита оно што ће бити. Она чека своје време, видећи да јој протестантске цркве одају пошту тиме што прихватају лажну суботу и што се припремају да је наметну управо оним средствима којима се и сама она служила у прошлим данима. Они који одбацују светлост истине ипак ће потражити помоћ ове самопроглашене непогрешиве силе како би узвисили установу која потиче од ње. Колико ће она радо притећи у помоћ протестантима у овом делу, није тешко наслутити. Ко боље од папских вођа разуме како треба поступати с онима који су непослушни цркви?“

„Rimokatolička crkva, sa svim svojim ograncima širom sveta, čini jednu golemu organizaciju pod upravom papske stolice i ustrojenu da služi njenim interesima. Njeni milioni vernika, u svakoj zemlji na kugli zemaljskoj, poučavaju se da sebe smatraju obavezanim na odanost papi. Ma koje da su njihove narodnosti ili njihove vlade, oni treba da autoritet crkve smatraju iznad svakog drugog. Premda mogu položiti zakletvu kojom se obavezuju na vernost državi, ipak iza toga stoji zavet poslušnosti Rimu, koji ih oslobađa svake obaveze neprijateljske njenim interesima.“

„Историја сведочи о њеним вештим и истрајним настојањима да се увуче у послове народа; а пошто би стекла упориште, да даље унапређује своје сопствене циљеве, чак и по цену пропасти кнежева и народа. Године 1204, папа Иноћентије III изнудио је од Петра II, краља Арагона, следећу необичну заклетву: ‘Ја, Петар, краљ Арагонаца, изјављујем и обећавам да ћу свагда бити веран и послушан своме господару, папи Иноћентију, његовим католичким наследницима и Римској цркви, и да ћу верно

одржавати своје краљевство у његовој послушности, бранећи католичку веру и прогонећи јеретичку изопаченост.’—John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55. То је у складу с тврдњама у погледу власти римског понтифекса „да му је допуштено да свргава царе“ и „да он може разрешити поданике њихове оданости неправедним владарима.“—Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

„И нека се запамти, хвалисање је Рима да се он никада не мења. Начела Гргура VII и Иноћентија III и даље су начела Римокатоличке цркве. И кад би само имала моћ, она би их спроводила у дело с истом снагом и данас као и у прошлим вековима. Протестанти мало знају шта чине када предлажу да прихвате помоћ Рима у делу уздизања недеље. Док су они усредсређени на остварење свога циља, Рим тежи да поново успостави своју власт, да поврати своју изгубљену превласт. Нека се само једном у Сједињеним Државама утврди начело да црква може употребити или надзирати силу државе; да се верски обреди могу наметати световним законима; укратко, да власт цркве и државе треба да господари савешћу — и тријумф Рима у овој земљи биће осигуран.

„Reč Božja dala je upozorenje o predstojećoj opasnosti; ako se na to ne obrati pažnja, protestantski svet će saznati kakve su zaista namere Rima tek kada bude prekasno da izbegne zamku. Ona nečujno raste u sili. Njene doktrine vrše svoj uticaj u zakonodavnim dvoranama, u crkvama i u srcima ljudi. Ona podiže svoje uzvišene i masivne građevine, u čijim će se tajnim odajama ponoviti njena nekadašnja progonstva. Krišom i neopaženo ona jača svoje snage da bi unapredila sopstvene ciljeve kada dođe vreme da zada udarac. Sve što ona želi jeste povoljan položaj, a to joj se već daje. Uskoro ćemo videti i osetiti kakva je namera rimskog elementa. Ko god bude verovao i slušao reč Božju, time će navući na sebe sramotu i progonstvo.“ *The Great Controversy*, 580, 581.

Године 2016. Трамп је био изабран, затим су глобалисти, представљени Бајденом, покрали изборе 2020. године, али то признају само они који имају вид 20/20. У тринаестом стиху Доналд Трамп се „враћа“ 2024. године, са већом моћи него икада, и започиње своју припрему за златно доба, као и за битку код Панијума у петнаестом стиху. Потом је Лав, папа, дошао да утврди виђење 2025. године, трећи папа повезан са три битке из стихова десет до петнаест, а такође и са три председника тих битака. Први и трећи папа и председник сматрају се конзервативним, а средњи папа и председник били су глобалисти. Први савез био је тајан, последњи је отворен, јер је у четрнаестом стиху представљен као симбол који утврђује спољашње виђење пророчанстава последњих дана.

Дана 31. децембра 2023. године, дело првог анђела, како је било предобразовано делом првог указа, почело је да полаже темељ. Темељни испит био је у томе да ли је Вилијам Милер био у праву или у заблуди у свом поистовећивању да је Рим тај који успоставља визију у четрнаестом стиху. Милерово поистовећивање Рима као симбола који је успоставио пророчку визију последњих дана јесте, у неким аспектима, најзначајнија од свих Милерових темељних истина. До начина на који је Милер дошао до одређених разумевања може се доћи једино применом посвећене логике на његово време и околности, али за нека од његових пророчких открића постоји веома одређено сведочанство о томе зашто је дошао до својих разумевања. Најтемељније од његових разумевања било је његово поистовећивање да

је Рим тај који успоставља визију.

Милер непосредно сведочи о томе како је истраживао да би разумео шта је то што је „узето“ у књизи пророка Данила. Он не само да указује где је пронашао свој одговор, него говори и о свом узбуђењу када је открио драгуљ који је тражио. Аполос Хејл бележи осврт на основу Милерових сопствених списа, а у следећем одломку Хејл указује на то како је Милер постао ученик пророштва. Милер, као весник светлости која је била распечаћена 1798. године, представља свети пример оних које је Данило назвао „мудрима“ који „разумеју“ када је књига „распечаћена“. Милерово сведочанство о томе како је био вођен у проучавање Библије јесте промишљени пример од Онога који управља свиме. Обратите пажњу на Милеров развој, јер је он пример мудрих који разумеју умножење знања, чак и ако, као Милер, излазе из таме заблуде.

„У месецу мају 1816. године био сам доведен под осведочење о греху, и о, каква језа испуни моју душу! Заборавио сам да једем. Небеса су изгледала као месинг, а земља као гвожђе. Тако сам остао све до октобра, када ми је Бог отворио очи; и о, душо моја, каквог сам Спаситеља открио у Исусу! Моји греси спадоше с моје душе као бреме; и тада, колико ми је Библија изгледала јасна! Сва је говорила о Исусу; Он је био на свакој страници и у сваком реду. О, то је био срећан дан! Желео сам да одмах пођем кући на небо; Исус ми је био све, и мислио сам да могу учинити да га и сви други виде онако како сам га ја видео, али сам се преварио.

„Током дванаест година, колико сам био деиста, читао сам све историје које сам могао наћи; али сада сам заволео Библију. Она је учила о Исусу! Но ипак је било доброг дела Библије који ми је био нејасан. Године 1818. или 1819, док сам разговарао с једним пријатељем, коме сам био дошао у посету и који ме је познавао и слушао како говорим док сам био деиста, он ме је, на прилично значајан начин, упитао: „Шта мислиш о овом тексту, и оном?“ осврћући се на старе текстове којима сам приговарао док сам био деиста. Разумео сам на шта је циљао и одговорио: Ако ми даш времена, казаћу ти шта они значе. „Колико времена ти треба?“ Не знам, али казаћу ти, одговорих, јер нисам могао веровати да је Бог дао откривење које се не може разумети. Тада сам одлучио да проучавам своју Библију, верујући да могу открити шта је Свети Дух хтео да каже. Али чим сам донео ту одлуку, дође ми мисао: „Претпоставимо да нађеш одломак који не можеш разумети — шта ћеш учинити?““

„Тада ми је на ум дошао овај начин проучавања Библије: — Узећу речи таквих одломака, и пратити их кроз Библију, те ћу на тај начин открити њихово значење. Имао сам Круденову конкорданцу [купљену 1798], за коју мислим да је најбоља на свету; зато сам узео њу и своју Библију, сео за свој сто, и нисам читао ништа друго, осим помало новина, јер сам био решен да сазнам шта моја Библија значи. Почео сам од Постања, и читао даље полако; а када бих наишао на текст који нисам могао да разумем, истраживао сам по Библији да бих открио шта он значи. Пошто сам на тај начин прошао кроз Библију, о, како је истина изгледала светла и славна! Нашао сам оно што сам вам проповедао. Био сам уверен да се седам времена завршава 1843. године. Затим сам дошао до 2300 дана; они су ме довели до истог закључка; али нисам ни помишљао да

откријем када Спаситељ долази, и нисам могао у то да верујем; али ме је светлост тако силно погодила да нисам знао шта да чиним. Сада сам помислио: морам ставити мамузе и узде; нећу ићи брже од Библије, нити ћу заостајати за њом. Шта год Библија учи, тога ћу се држати. Али ипак је било неких текстова које нисам могао да разумем.“

„Толико о његовом општем начину проучавања Библије. Другом приликом изложио је свој начин утврђивања значења текста који је пред нама — значења израза „свагдашња“. „Читао сам даље“, рекао је, „и нисам могао наћи ниједан други случај у коме се то налази, осим у Данилу. Потом сам узео оне речи које су стајале у вези с тим: „уклонити“. „Уклониће свагдашњу“, „од времена кад свагдашња буде уклоњена“, итд. Читао сам даље и мислио сам да нећу наћи никакву светлост о том тексту; најзад сам дошао до 2. Солуњанима 2:7, 8. „Јер тајна безакоња већ дејствује, само док се уклони онај који сада задржава, и тада ће се јавити безаконик“, итд. А кад сам дошао до тог текста, о, како се јасно и славно показала истина! Ето је! то је „свагдашња“! Добро, а шта Павле мисли под „онај који сада задржава“, или спречава? Под „човеком греха“ и „безакоником“ мисли се на папство. Добро, а шта је то што спречава да се папство открије? Па, то је паганизам; дакле, „свагдашња“ мора значити паганизам.“ Apollos Hale, The Second Advent Manual, 66.

У запису је забележено провиденцијално вођство Милеровог проучавања, и људско и Божанско. Његов стари пријатељ га је подстакао, а мисли које су му долазиле биле су глас анђела Гаврила, кога сестра Вајт препознаје „ред по ред“ као анђела који је више пута посећивао Милера. Он седам времена препознаје као своје прво откриће, а затим 2.300 препознаје као другог сведока за седам времена, јер су се оба завршавала 1843. године (како је он у почетку веровао). Та два пророчанства јесу његова алфа и омега открића, и унутар пророчког односа према Милеру она указују на грешку коју ће Самуило Сноу исправити поруком Поноћног поклича која је покренула „покрет седмога месеца“. Покрет Поноћног поклича био је „покрет седмога месеца“ када је напустио логорски састанак у Ексетеру, јер је указивао на Господњи долазак десетого дана седмога месеца, који је 1844. године падао на 22. октобар.

Грешка која производи оснажење другог анђела представљена је Милеровим почетним разумевањем да се седам времена и 2.300 година завршавају заједно 1843. године. У том одломку следећа доктрина о којој се расправља јесте како је Милер дошао до тога да Рим препозна као симбол који утврђује виђење. Учители адвентистичке историје указују на то да су сва пророчка разумевања Вилијама Милера била заснована на његовом препознавању две пустошеће силе. Он је те две пустошеће силе разумео као пагански и папски Рим, и те две силе је видео у 2. Солуњанима када је дошао до разумевања да је „свакодневна“ у књизи пророка Данила пагански Рим. Сваки пророчки модел који је изнео Милер, за кога нас сестра Вајт обавештава да су га анђели више пута посећивали, био је заснован на његовом разумевању да Рим утврђује виђење. Сваки!

Од 31. децембра 2023. Лав из племена Јудиног отпечаћује Откривење Исуса Христа. Од тог тренутка започео је темељни испит, и достигао је свој закључак када је први папа из

Сједињених Америчких Држава започео своју владавину 8. маја 2025. У том тренутку започео је испит храма.

Наставићемо са овим разматрањима у следећем чланку и употребити „250“ година као сведочанство да поткрепимо наше препознавање да се темељна проба окончала са садашњим папом.